

EL MANDU

DES LLOFRIU

—Deixe'm estar, noia, que no estic per cançons.

—Tonto, no cantaríem pas. Et tocaria una pessa que t'agradaria molt

Rufasta, fondista (1)

Aquí que no vengan a hablar de éti-
ca política ni de principios parlamen-
tarios. Todos hacen lo que les eructa
y el Parlamento parece a casa orina.
A propósito: ¿sabéis cuál es el santo
a quien más devoción le tienen los
que han recibido del carpón? El san-
dalo. ¿Y el cine más antiguo? El sine
qua non.

¿Sabéis que Portugal es un país muy
nandulandesco? Fijaos: aún no llegais
ya veis Bragas, luego Cascaes y en cuan-
to las alegres chicas de Lisboa, os lle-
van a ver el río, os enseñan el Tajo.
Mandad este chiste a Ribera y Rovira
y encargadle recaditos a Pich, que es
el hombre más pequeño, porque su
mamá, cuando lo bressolaba, ya le de-
cía: *Ai, Pich meu!*

¿A que no caéis en cuál es el amor
más peligroso? L'amor-fina. Y el último
que se tiene en esta vida? L'amor-taja.
¿Y el más alimenticio? L'amor-cilla. ¿Y
el más silencioso? El de Decourcelle.
¿No encertáis? ¡Sí, hombre! ¡L'amor-
dazada!

En vista de que el pacto de Sans nos
ha dejado sin acta a Rovira y a mí,
pensaba presentarme por el distrito del
Poblet como diputado provinciano, di-
go, provincial, pero los grandísimos
morros de higo se han vendido al oro
de la «Lliga». ¡Ya me lo decían a mí
que no había oro sin liga!

He hablado esta mañana tomando
diez de mezcla en el Bar Tolillo con
un senador heterogéneo (toma éter
cuando se desmaya) y me ha dicho
que no me ponga ninguna piedra en
el hígado, que al que más y al que
menos se le puede decir que es como
el suelo de la calle de Aviñó (porque as-
faltado) y que la cuestión es hacer
la piu piu y que el que días pasa, años
empuja.

¿Conque los ateneístas querían ir a
hacer la limpieza? ¡Cómo se conoce la

influencia de la lengua francesa en la
calle de la Canuda! Habría sido cosa
de ver a Borralleras con el carro y la
pala. Y, qué quieren que les diga, eso
de la limpieza, para mí es coba.

¿Sabéis cuál es el higo más salvaje?
El igo-rrote. ¿Y el arca que se come?
El arca-chofa. ¿Y el pelo que más les
gusta a los militares? El pelo-tón.

¿Cuál es el arma más visible? El
arma-toste. ¿Y el lápiz que gastan los
terroristas? Lapis-tola. Y si estuvi-
rais solos en casa, ¿adónde iríais a
buscar tabaco? ¿No caéis? Una me-
nor en casa Delgado ya hubiera caído.
En la cocina. ¡Cómo que hay la pica-
dura!

Hoy he conocido una muchacha que
hace más petxoca que Luengo padre.
Se llama Esther Tor y era muy aficio-
nada al ajedrez, pero sus papás le
privaron que jugara por miedo de que
se quedara sin al-fil. ¿Eh, que soy mu-
rrio? ¡Que hagan estas cosas Emiliano
o los minyones de l'Acció Catalana! La
he dicho un chiste que se ha quedado
bocabadada: ¿En qué se parece el pan
de munición a un infanticidio? En que
el uno es pan-duro y el otro es-pan-
toso. Se ha reído tanto, que por poco
se rompe.

Dadle recaditos a Tomás, el reporter
municipal si que también principalesco,
y decidle que os haga cinco de eso de
Bumm!... que dice que habrá para al-
quilar pan y mojar sillas. Mandadme
dos letreros de las basuras para la
Exposición de Carteles del año que
viene. Apa.

RUFASTA.

P. D.—En vista de la marranada que
me han hecho los del Poblet, acabo de
fundar el partido anti-poplético. ¡Ya
en sentiréis hablar!

(1) Quiere decir que hace fondos.

gua más cachonda que la Conesa. De
resultas del espectáculo, dos novios
que festejaban se fueron a casa Ver-
dura. No hubo desgracias personales.

Imprudencia.

A causa de haber comido judías la
esposa del peón de albañil Ramón
Cas Cote tuvo éste que ser auxiliado
en el dispensario de la calle de Giriti,
por presentar síntomas de asfixia.

Retrospectiva

La Exposición del Mueble.

He aquí una lista de varios de ellos
que el gran Rufasta ha podido admi-
rar en la visita que hizo acompaña-
do del Niño de Tona:

El catre en que perdió la virgini-
dad la Cochereta. (Expositora: la mamá
del 19.)

Un baúl, que según referencias em-
pleó Don Jaime el Conquistador para
humillar al rey moro de Mallorca.
(Presentado por Sans y Buigas.)

Un magnífico bidet de roble con in-
crustaciones que según la leyenda uti-
lizaba Cleopatra después de conferen-
ciar con Marco Antonio. (Presentado
por la Raquel de la Rambla de Santa
Mónica.)

Una cama redonda, presentada por
un nuevo rico.

La primera otomana que se esfon-
dó en casa de la Treseta de la calle
de Tarascó. (Presentada por Morague-
tas.)

Un modelo de cama especial para
esposas infieles, con muelles silencio-
sos y retroceso automático. (Presen-
tado por la fábrica de muebles «La
Euritmia».)

Sucesos

Escándalo.

Ayer tarde se produjo un regular
escándalo en la calle de Perico el La-
drón entre León Sojo y su cuñada que
es guenya y nació en Palautordera, a
entrada de obscuro. Acudió al lugar
del suceso el cabo Castells y resultó
que todo era un mal entendido. Como
la mujer de Sojo es nodriza de un

hijo del Duque Shito, un japonés muy
trepado, su cuñada le dijo que era
un Sojo dido. Gracias a la interven-
ción de un boy scout la cosa no pasó
a mayores.

Descarrilamiento.

En la calle de Tamborcitos, desca-
rriló un carro tirado por un burro
por habérsele salido el trolley a con-
secuencia de pasar por allí una ye-

LA NOVELA GALANTE

Demaneu-la cada dijous al
vostre quiosc, encare que no
la vegeu exposada. Vos fareu
un tip de d'allò i riurer.

Cada dijous, 15 cèntims

Redacció i Administració : Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

Vostés no coneixen a En S.lg.d., el navilier? En S.lg.d., l'Enriquet com li diuen a les nostres bottes a nit, sembla que de jove no era precisament molt espavilat. Son pare, que com sap tothom era fabricant de taps de suro a Sant Feliu de Guixols, el va enviar a Barcelona a estudiar el batxillerat i el xicot va resultar un verdader model de desordre i de cràpula.

Es va vendre els llibres, es va malgastar els quartos de la despesa que son pare li girava cada mes, va sabrejar a tots els amics d'infantesa del seu pare, del seu oncle i del seu avi; en fi, va fer-ne de totes menes i de tots colors.

Arribà el Juny, i l'Enriquet, com és lògic, va ésser premiat pel Tribunal d'exàmens amb una superba cucurbita, però més mal intencionat que llest, i mitjançant una propinota a un bedell indelicat, logrà conseguir una papereta en blanc que omplí cínicament, i l'envià a son pare.

La resposta del progenitor d'en S.lg.d. fou cridar telegràficament al fill pròdig.

Esporuguit, el noi va posar-se en camí, tement, amb motiu, que la seva superxeria havia estat descoberta.

La seva entrada a la fàbrica paterna fou èpica. El noi arribà tremolant.

—Escolta!—demanà el seu pare.—Qui ha omplert aquesta papereta?

—El... professor...—mormolà, veient-se agafat l'indolent estudiant.

—De manera que no és cert, com m'han dit, que t'han sospès?

—No, pare!

—Doncs així haurem de suspendre al teu mestre. Perquè, mira qu'escriure *Aprovado* amb v!

L'escena passa al «Excelsior». Son els protagonistes un ric d'ara negociant en cuirs i la opulenta G.br.l. F.r.

—No he conegut un home més orgullós que tú, diu la xicota. Des de que tens auto i accions del Banc d'Espanya, i torre al Tibidabo, et sembla que cap dona es prou per a tu.

—Filla meva, això és revenja de que abans m'he passat vint anys als seus peus!—respon sentenciosament el nou ric.

—Abans? Quan?

—Abans d'ésser ric. Feia sabates de senyora...

—Em creia, que volies dir una altra cosa!

Diumenge a la matinada arribaren al «Edén» tres nordamericans. Eren xicots robusts, vermells de cara; duïen la cartera plena i aviat trobaren tres amables nimfes per a fer-los-hi agradable companyia.

Vingué el cambrer i, en vista del plan, donà per descomptades les dos ampolletes de Moet, de manera que va limitar-se a demanar:

—Xampany sec o dolç?

—Res de xampany ni d'alcohol, digué un dels fills de la lliure America—nosaltres observem a totarreu la llei seca. Sapigueu que l'alcohol és una

cosa terrible pel cos! A Cincinatti un jorn vam fer la prova. Vam oferir una copa de ví a un porc i no el va volguer tastar!

Llavors, l'opulenta C.m.l. es quedà mirant a l'americà i somrient li digué:

—Aixó no prova res.

—Per què

—Això només demostra que l'alcool no s'ha fet pels porcs.

EL NOCTAMBUL INDISCRET.

Una equivocació

En Peret era un xicot bastant corrido, client assidu de la «Bohemia» i plaga consumat de les raspes que cada diumenge a la tarda acudeixen a aquella popular sala de ball.

Un diumenge que la seva conquesta de torn havia de quedar-se a casa dels senyors perquè era el sant d'una cosina i feien un àpat extraordinari en Peret se recordà que aquell dia era la festa major de Sardanyola i cregué que era una bona ocasió per anar-hi a passar el dia.

En efecte, agafà el tren, després de dinar i arribà just a temps per a ficar-se al envelat i ballar el primer vals amb una pageseta revinguda que li feu el pès.

El xicot no la deixà ni un moment i tarda i nit es cansaren de ballar i d'aproximar-se l'un a l'altre, de tal manera que quan en Peret es despedí de la seva balladora prometent-li tornar a veure-la, s'en anà carregat amb un paquet que no sabia qué fer-ne.

Eren quarts de dugues del matí i ja no baixava cap tren cap a Barcelona fins a les set.

En Peret anava fent cavilacions pel carrer quan vegé passar un vigilant amb el fanal i el xuç que, calmosament, anava comprovant si totes les portes estaven ben tancades.

—Escolti, vigilant, i dispensi!—mormolà l'aixelebrat sarauista. Que sabria dir-me si en aquest poble hi ha alguna casa per anar a fer un xic de barrila?

—No senyor!—li respongué tot seriós i enfurrunyat l'interpellat. Aquí no n'hi han de cases de perdició. Vostè lo que té de fer es anar-s'en al

llit, qu'es tard i no convé gent pels carrers a aquesta hora.

—I on vol que vagi a dormir?—preguntà en Peret.—Que hi ha alguna fonda, per aquí?

—Vagi al Cassino, allí pot ésser li deixaràn estar per un dia.

En efecte, quan arribà a la porta del local i demanà al cafeter si podien hostatjar-lo, aquest respongué:

—Només tinc la taula del billar... Si vol dormir-hi a sobre...

Bueno!

Encara no va trobar-se sol, en Peret començà, mentalment, a fer l'inventari dels encisos de la pubilla sardanyolenca que tan excitat el tenia. I el xicot, que estava al roig blanc i no tenia amb qui desfogar-se no tingué més remei que desfogar-se ell tot solet, com quan era petit.

L'endemà, quan va llevar-se, amb el cap tot espès i el cos endolorit per lo incòmode del llit on havia descansat (?) preguntà al cafeter:

—Quan li dec?

—A peseta l'hora, sis pessetes.

—Que diu?

—Si, es clar, i això que no li conto el servei com hores extraordinaries.

—Pèro si a Barcelona dormim en un bon mata lès tota la nit per tres pessetes!

—Dormir sí! Pero jugar al billar, no!

—I jo hi jogat al billar?

—Jo bé vaig veure'l amb les boles a la mà i enguixant el taco...

TRAVONIUG.

—Es a dir, que es membre de l'Acadèmia de la Llengua?
—Si, senyoreta, per servir-la.

—Mosso: des de quan serveixen la llet amb palla en aquest establiment?

—Perdoni, senyoreta, ha estat una equivocació. Li he ficat dins sense adonar-me'n.

— Aquesta noia cada vuit dies canvia d'aimant.
 — Deus voler dir de cartera.

Una nit aprofitada

El doctor Josep Alabart, era conegudíssim en tot el districte, per tractar-se a més d'un famós especialista en *enfermetats del ventre* de les dames, d'un Tenori no gaire escrupulós.

Tenia una muller jove, guapíssima: dotada de carns que l'enfermosien escultòricament.

Fruit dels seus amors havia nascut una noia, que tenia llavors disset anys i era l'enveja de la joventut. Tant la mare com la filla eren el que vulgarment es diu *dugues toies de flors*.

Completava el «ménage», la Carmeta, una criada, que no tenia res que desitjar, car, era fresca com una poma camosina, alegre com un cascabeil, i reunia condicions de viva, callada, astuta i enamoradissa com una gallina del Prat.

La minyona mantenía relacions amb un xofer, que la pessigava de dies i l'escorcollava de nits, al peu de la porta, així que la claror molestosa fugia per goig de tots els enamorats del mon *terràqueo*. També rebia molt sovint, petons escaducers del bon doctor, que l'assetjava, però que la criada procurava esquivar amb molta çalameria, acceptant solsament els *opúsculs* (com deia la Carmeta) quin venien acompanyats de bitllets de cinc duros de diferents emissions.

La senyora Rosa—esposa del famós doctor—

vivia trista, malgrat la seva naturalesa forta i ple-tòrica. Aquella tristesa de la dona que no està satisfeta, que desitja quelcom més que la riquesa i la popularitat de tenir un espòs «savi». Això, per ella era secundari. Què valia tenir un marit eminent, si li regatejava els petons, les abraçades, els sospirs, i fins aquelles expansions nocturnals, amb que l'amor sembla emborratxar als qui tenen afany de goig i plaer carnal?...

La senyora Rosa, sabia que el *bisturi* del seu marit era per molts ventres, i a voltes, l'aplicava solsament per caprici i per costum, però, ella no podia fer-hi res, i sols per veus del poble s'enterava de les famoses operacions i consultes al seu marit que li feien senyoretas i damisel-les que fins esperaven torn per a rebre la cura radical del doctor Alabart. La senyora Rosa, veient-se orfa de *bis-turi*, procurà cercar-se un entreniment i el trobà amb el farmacèutic senyor Trescals, jove de vinticin-c anys, ple de vida i dotat d'una força magnètica que li traspuava per damunt dels blancs pantalons en dies d'istiu.

La filla, protegida per la Carmeta, s'entenia amb el *Caimitu*, jove barbamec, poeta cursi, premiat en moltes sales i arcoves de barriades on ell mateix exercia de jurat. La *Pepita* quan llegia les estrofes del seu Horaci, sentia un pessigolleig extrany allà on se senten les coses més fones i el cap li giravoltava, i veia el seu trovador agafant-la pel cos, estrenyen-la fortament i duien-la vers a la *chaise-longue* on, en prosa vil, la ageia, i li clavava una tirallonga... amb dos sonets i uns *versiculs* capassos de fer «sentir» la poesia a la noia mes indiferent per aquestes coses.

En *Caimitu* entrava moltes nits, a la casa, amb la complacencia de la minyona qui al ensem, donava port-franc al seu *Lacandro*, que lo mateix feia anar la manivel·la, que clavava petacades a la molsuda criada, amb un salero. que la noia al oir el contacte, ja es deixatava com la paleta d'un pintor.

La mare, sabia els amors de la noia amb el Petrarca bis, però callava, perquè prou feina tenia per ella.

Un dia, o mellor dit, una nit, a casa el popular doctor, es desenrotllà un veritable vodevil digne d'escriure-l qualsevol poca-vergonya, com jo mateixa, de les que tenim aficions a ficar-nos el dit dintre del tinter.

Enterada l'esposa de que el seu marit era a una consulta d'aquelles que comencen a les deu i acaben a les nou de l'endemà matí, va decidir que entrés el farmacèutic per el balcó baix, que donava al carrer, i que era molt a propòsit per a saltar-hi. Aquella nit, la doctora, tenia friçansa i volia saber fins allà on arribava la fortitut del sapat i jove farmacèutic. La minyona anà a dur una carta invitant-lo pera que a las onze acudís a casa la doctora, on passarien una nit divina. Per altre cantó la Carmeta engrescà a

la noia i al *Caimitu*, per a que es quedessin tota la nit.

No cal dir, que avinguts els joves, i oberta la porta del jardí per la Carmeta, el Dant modern, de puntetes, entrà a la casa i es ficà a la cambra de la *Pepita*, quedant emborratxat del perfum de roses amb que la noia l'havia saturada.

I la Carmeta, aprofitant aquella ocasió, la primera per a conèixer els reconets més amagats del seu *Lacandro*, quan tocaren les deu i mitja féu entrar a tota màquina el jove, quina primera acció fou donar una mocegada al coll blanc com de cigne de la seva Cleopatra domèstica.

I a les dotze en punt, aquells sostres escoltaven gemecs, rialles, crits, ais dolorosos, però dolcissims, de cossos que es revolcaven entre sospirs, petons, carícies i trontolls de llit.

Si l'inventor del moviment continuu, hagués esguardat aquell batrer de cames, aquell enroscaement de cossos, entortolligats com serps, estic segur que d'allà n'hauria tret la llum, malgrat la foscor que hi regnava.

A la cambra on tot tenia un aspecte celestial, era la de la bella senyora Rosa, la doctora, que rebia les carícies amb una dolcesa digna de la dona d'un gran patòleg, senyora ardenta com el cok i voluptuosa en extrem, que necessitava molta empenya per arribar al extasi desitjat.

* * *

Un soroll inesperat, feu que tots els aprofitats actors d'aquesta escena, tinguessin un espant fortíssim.

El doctor degué trobar-se que un altre metge, més llest, s'havia avant-passat a la tasca que li encomenaren i s'entornà (després d'esperar hora i mitja) cap a casa, amb la cua pansida entre cames.

Quina fou la sorpresa del senyor Alabart, al pujar els trams de l'escala, i oir una fressa misteriosa, que el féu recular, i l'obligà a treure el revòlver de la butxaca!

—Això són lladres!—pensà el metge, disposat a engegar tots els trets.

Acabà de pujar, i amb veu ferma i gest napoleònic, cridà, fent cent ganyotes:

—Sortiu, depressa, o sou tots morts!

I sortí, primer que tots, el xofer, acabant-se de posar les calces i exclamant:

—Per Déu, senyor, que jo no he robat res, tret de un cor, que és el de la Carmeta que està que no pot dir *fava* de trista i espantada.

—Tu aquí?—digué el metge—. Veste'n, poca vergonya! Estufa nocturna!...

El xicot corregué, que ni el seu Hispano-Suiza.

El segon que va treure el cap, fou en *Caimitu*, que tremolava com una fulla a l'arbre en ple novembre.

—Perdó, no ho faré mai més!—digué el xicot penjant-li els elastics i groc com la cera.

—Tu? Lladre! Lladre!

—Que haig de ser lladre, si en lloc de endur-me'n res, ho he deixat tot a la seva filla!

—Fuig de casa, sino et clavo cinc *píndoles* entre cap i coll!

El xicot, més esperitat que un diable, fugí com un poll d'aquella casa tot cordant-se la roba

El darrer en sortir fou el farmacèutic. Aquest, que era de cuidado, va aparèixer serè, content, reflexiu i encarant-se amb el doctor, li digué:

—Estem pagats amb la mateixa moneda, amic meu. Tu, t'entens amb la meua dona fa dos mesos, i jo avui he provat la teua... Si vols morir o matar-me, anirem a Sant Adrià o al Morrot, no hi tinc cap inconvenient...

El metge se'l mirà, reflexionà una estona i, després, ja més seré:

—Home, pot ésser tens raó amb això que dius; però també m'ho podies haver avisat primer!

—Avisar-te? Per què?

—Home, perquè si haguéssim fet un arranjament, hauríem pogut combinar els dies per a no trobar-nos tots dos aquí!

CATARINA CATARINEU

—Ai, Ramonet! Mira que cau aquest quadro!...

—Es clar, com que m'estàs torçant el clau...

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES

— Redell, ja es cosa ben certa allò que la dona diu:
«Quan passen, l'ull ben alerta agafa-les que es de viu».

Jo, com aquell que no hi toca, vaig lent, rient i cantant, que el donà un bon cop de broca es cosa reconfortant.

Planxa...

Aquell dia, com que era el sant del senyor Rocaseca, es va fer la gran festasa. Van venir els cosins d'Horta, i les tietes de Sant Andreu i les nebodes d'Hospitalet; va haver-hi xampanya, cigars de marca i benedictine.

Figurint-se! A més d'ésser el sant del senyor Rocaseca era imminent l'arribada d'un nou infant, i la família estava boja de contenta.

Quan estaven als postres, el Manelet, el menut dels nens Rocaseca allargà el braç sense cap mirament i agafà el dolç que més va agradar-li.

—On s'es vist això! exclamà indignat el pare

Els nens ben educats no fan això! I encara menys quan hi han convidats a taula!

Després, fent un signe a la seva senyora!

—Ara, per castigar-te, no't portaré aquell nen que t'havia de portar de París!

El Manelet es quedà mirant a son pare i amb una rialla de murri, li va respondrer:

—Es igual! Ja li demanaré a la minyona que m'el deixi perquè vaig sentir que l'altra tarda n'hi prometies també un!
La família i els convidats quedaren de pedra picada...

K. GAT.

El tapa-rabos

Per acabar de celebrar el sant, el senyor Ramon, agafà la dona i el nano i cap a cân Tunis s'ha dit a fer una bona musclada al càurer de la tarda.

El dia era calurós, i poc després d'arribar a la platxa, al senyor Ramon li vinguèren ganes de banyar-se.

La senyora Tecleta, la seva voluminosa esposa, prou n'hi va fer de reflexions, però ell tossut en que es volia banyar.

—Però, home, no et fa pena que un comerciant de crèdit i respecte com tú, vinga a banyar-se aquí, a platxa overta, com qualsevol busca borilles?

—Qui hi vols fer, m'han vingut ganes de banyarme, i em banyaré.

—I què dirà la gent?

—Que digui el que vulga! Com que no els hi dec res, amb el despreci els pago.

—Però, Ramon, si ni tant sols portes vestit de bany.

—Caratsus! Veus, això sí que és una contrarietat.

—I es clar, home—feu la senyora Tecleta, un xic més sossegada.

—Però tot te remei a n'aquest món.

—Vols dir?

—Sí, dóna, sí. Treu els dos pitets del nen.

—I ara!

—Treu-los, dóna, treu-los!

La senyora Tecleta els hi allargà amb una cara de prunes agres, com si acabés de pendre una purga.

—Té. Aquí els tens.

—Ara, obre la sombrilla aixís. Té, veus, darre- ra de la sombrilla, en quatre esgarrapades estaré a punt de pendre el bany.

I tal dit, tal fet. En un santiamén, el senyor Ramon va sortir triomfant de dessota de la som- brillilla, sense més peces de roba al damunt que uns pitets tapant les parts més delicades de la persona per davant i per darrera.

Però tot just acabava de aixecar-se dret, que la senyora Tecleta queia sentada a terra amb les mans al cap mentre tots els concurrents a la platxa esclafien a riurer.

La cosa tenia el seu fonament: En els dos pi- tets que servien de tapa-rabos al senyor Ramon, s'hi llegien aquestes inscripcions:

Al de davant: «Estate quieto. No te levantes».

Al de darrera: «No hagas ruido. Toma y calla».

TENORIO DE C. K.

—Que vols que et digui, a mi aquest pis no m'acaba d'agradar.

—De la part de davant, no; però lo que es els darreres...

CONTES BRUTS

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envii i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, dones, i apretar l'àpit!

L'ingenuïtat d'en Rafelet

EL Rafelet, el fill del matrimoni Balcells, és la criatura més entremaliada que hi ha a la terra, però, en canvi, malgrat els seus deu anys complerts, es de lo més ingenu que corre.

L'altre dia se'n va anar a la seva mamà i li preguntà:

—Mamà! Escolta: per què serveix l'electricitat?

—Per donar llum, per moure les màquines, per calmar els dolors, per la telegrafia...

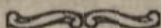
—I no serveix per a menjar?

—Per a menjar? I ara! Per què ho dius això, Rafelet?

—Oh! Com que l'altra nit vaig sentir que'l papa deia a la minyona: Apaga la bombeta i fica-te-la a la boca!...

L'escàndol que va haver-hi fou de ça l'Ample...

FHI GASA.

A les fosques

LA senyora Quiteria, vídua, d'uns trenta anys i encara força apetitosa va cada tarda al «Cine Bohèmia» amb un nen de quatre anys que ha agafat molta afició a l'art mut.

A la preferència d'aquell nandulandesc local, la senyora Quiteria va conèixer, no fa gaires setmanes, a un xicot que fa festa a les tardes i que, als pocs dies d'enraonar va calmar-li encara que per procediments un xic indirectes, la set d'amor que passa des de que el seu marit va morir de la bobina, com ella diu.

Dijous estaven projectant un film nordamericà on es veien uns alpinistes que rodolaven per la neu muntanya avall. Això ocorria en el precís moment en que la senyora Quiteria estava més enfeinada amb el seu company de cadira que testimoniava el seu plaer amb uns sospirs ofegats...

De prompte, el nen s'acostà a la mamà i li digué mostrant-li la «pantalla»:

—Mamà, mamà! Mira! Ho veus com baixen!

I la senyora Quiteria, que en aquell moment estava al setè cel respongué:

—No, no ho veig, però ho sento!

D. OSOUS.

Proves al canto!

LA discussió era molt viva, aquella tarda, als habituals de la penya del senyor Piulacs. Tothom estava en contra d'ell.

—Vaja, senyor Piulacs, ni vostè quan era jove, ni ningú. Deu dones en un dia no hi ha qui ho resisteixi.

—Vos dic que sí!

—Es impossible!

—No pot ésser!

—Això ni Don Jaume!

En un recò de la sala un senyor que quasi mai enrahonava, fumava silenciosament un cigar i degustava una cope'ta de tres cepas...

—Jo opino al revés que tots vostès—va dir per fi—. Jo crec qu'el senyor Piulacs no afirma res que no sigui cert.

—Home!—respongué aquest—. Gràcies a Déu qu'en trobo un que em defensa!

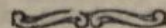
—Jo, després d'haver-lo sentit, afirmaria que lo qu'ell diu es més fixe que la llum del cel.

—Proves!—digué un.

—Això mateix, proves. Aquí en tenen una: ell assegura que en un dia s'ha agegut amb deu dones, i aquí som catorze homes i fa un quart que'ns està donant per... la banda a tots!

D'aquella feta van fer-lo de junta.

F. AVALL HARGA.

La bona modisteta

LA Pilar era una bona noia: treballadora com cap puntual com un rellotje, endressada i pulcra com una abella i, a més de tot això, bonica com una nina. Era moreneta, prima, d'una fragilitat de vas de Sèvres, amb uns ulls grossos i purs, unes galtetes de pell de préssec que donava ganes de mossegar-les i una boqueta com una cirera, fresca, humida, mostrant dues fileres de dentetes blanques i regulars com les perles d'un collar...

Malgrat tot això, la Pilar no tenia xicot. Quan acabava la feina del taller on els seus ditets àgils i curiosament polits transformaven les plomes, les sedes i els adornos en capells meravellosos que després l'amo venia com «Manufectura parisenca», la Pilar se'n anava directament cap a casa, com un aucellet entenimentat, a ajudar a la seva mare a fer el sopar... Ella no estava per jugar amb xicots, ni volia que li compressin mitges de sedes, ni anells, ni rellotjes de pulsera. Ella era una noia de sa casa i no estava per més.

Una tarda, la Pilar s'en anà a trobar al propietari del taller i li demanà augment de sou.

—Jo no puc sostenir casa meua amb lo poc que guanyo. Ja ho veu vostè mateix. Vaig lo més senzilla possible, no gasto perfums ni em compro altra cosa que lo indispensable...

—No obstant—insinúa l'amo—, les altres companyes teves guanyen igual i van ben elegantes...

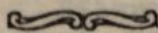
La Pilar abaixà el cap.

—Elles tenen una altra manera de mirar les coses. Elles tenen xicot. No xicot per casar-se, sino xicot per a que els hi faci regals, per a que les distregui, per a que les porti al teatre, al café, al Turó... A canvi d'això elles tenen que fer concessions qu'a mi m'avergonyirien...

La Pilar quasi esclatà, en dir aquests mots, en un plor. L'amo, amb els seus ulls menuts, la contemplava... Era bufona, jove, verge... Li passà la mà carinyosament pel braç i amb un somriure luxuriós, digué:

—Tens raó, petita... Tanta virtut mereix una recompensa... Des d'aquesta setmana, t'apujaré tres duros més... i seràs la meua amiga!

MARCEL TERRA.

El vèrtig

L'ANGEL l'encarregat de les obres de la fàbrica dels senyors Tremols, Sirerols i Bassols, S. en C., no podia sofrir que li recomanessin cap treballador. Jo ja sé a qui dec buscar, deia, no cal que'm mareïnin amb gent que tingui l'apoi de cap influència, perquè son els que menys treballen.

Així, quan en Tomás li va compareixer amb una tarja de presentació del apoderat de la casa l'Angel el rebé amb la cara fosca. Aquella recomanació no podia restar desatesa de cap manera!

—Ja m'arreglaré jo per a qu'aquest mano no estigui aquí ni dos dies!, va pensar.

I, dirigint-se al recomanat:

—En vista de la tarja que porteu, ja vos podeu quedar. Mireu: treballareu allà dalt, a l'argolla d'aquella xemeneia.

El Tomás s'el quedà mirant de fit a fit.

—Allà dalt? Però si allò es a quinze metres damunt del nivell de terra!

—Sí, i què?

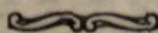
—Que sentiré el vèrtig i cauré!

—Com! que no heu treballat mai a n'aquesta alçada?

—No, senyor, va respondre el Tomás. La vegada qu'he treballat més alt ha estat a damunt de la meua dona, i encara ben assegurat amb un cargol de pam...

Malgrat el seu mal geni, l'Angel encara riu.

UN PAGES DE SANT ANDREU.

El somni de l'Ernestina

EN Carles obrí la porta de la cambra i entrà, cautelosament. A l'interior del dormitori de l'Ernestina, la seva cosina, tot era fosc. Enardit, el xicot s'apoyà al llit, procurant apagar la remor dels seus passos i escoltà. L'Ernestina, no hi havia cap dubte, dormia. La respiració acompanyada i suau d'aquell cos jove i deliciós

així ho demostrava. Llavors, en Carles entrobri lleugerament els porticons i la claror de l'aurora, encara molt débil, penetrà a la cambra. Ernestina, deixada anar amb negligència, dormia confiada. El cobrellit li tapava sols la meitat del cos, deixant al descobert tot el seu bust. La camisa, despres d'un braç, mostrava un pit formós i molsut, tal un alabastre vivent modelat per unes mans divines...

Quants cops, durant aquell estiu d'enamorament d'en Carles, aquest havia contingut els seus desitjos de penetrar, abusant de l'hospitalitat del oncle, pare de l'Ernestina, que l'havia invitat a passar l'estiu a la seva torre de Masnou, a la cambra d'aquella criatura encisadora i posseïda amb tota la xardorosa impetuositat de la seva joventut! Aquella nit, després d'haver tingut, a la platja, una escena al roig viu amb la seva xamosa cosina, havia perdut el cap i boig de passió havia traspassat la porta de la cambra virginal...

Més, un cop a dintre, en Carles restà absort, sens atrevir-se a seguir endavant. L'Ernestina seguia dormint. El ritme del seu pit donava a la gràcil figura de la joveneta una ondulació encisadora. Ple d'emoció i de desig el xicot s'apropà més al llit, i, agenollant-se damunt la catifa restà en un extasi contemplatiu. Després, ja atrevint-se un xic més, anà treient la roba que la cobria, poquet a poquet, com qui desembolica un cara-mel-lo. L'Ernestina, sense, per això despertar-se, feu un lleuger moviment. En Carles, al adonar-s'en, retirà la mà ajupint-se al peu del llit, per por d'ésser descobert. Després, alçà novament el cap i vegé que continuava dormint, confiada. Llavors tornà a estendre el braç i seguí destapant-la, fins a arribar al lloc on finia la fina camisola: aquesta era curta i li cobria tan sols mig ventre, un ventre rodó i atractiu, amb un clotet al mig que donava ganes de petonejar-lo.

Les sangs d'en Carles, ja bullentes, experimentaven un fort sotrac. Perdé el món de vista, i, ajeient-se damunt del llit, acostà els seus llavis als d'ella, i anava a fer-li un petó, però no s'atreví: es fregà la boca lleugerament. Tornà a permaneixen immòbil un moment. Era l'home més feliç de la terra. Després, i amb cuidado, li obri les cames. L'Ernestina no és mogué. Ell s'hi colocà al mig, i tot el seu cos va vibrar al sentir el contacte d'aquella carn tendra i perfumada. Hauria volgut que aquells moments duressin tota la vida. Li feu un petó al pit, li agafà el cap, l'estrenyí ben fort, tot això amb molt de compte. Després li apartà la camisa cap amunt i suament, lentament, el seu cos s'uní amb el d'ella. L'Ernestina no feu ni un moviment. Dormia, dormia...

En Carles oblidà tot lo que el voltava. La gent que podia descobrir-lo, l'escàndol, el compromís... Només tenia una idea: Fer-la seva. I ja, perdent gradualment les precaucions, el seu desig de mascle va vencer. I quan la seva mèdula tremolà de plaer, abraçà a l'Ernestina fortament, apassionadament, i la petonejà amb uns petons intensos, penetrants... A fóra, l'aurora havia anat pujant i la claror s'havia fet més viva. Els aucellets cantaven alegres, saludant l'arribada del sol... En Carles, atut després de lo que havia fet i recobrant altra volta la seva tàctica s'alçà amb precaució del llit, acotxà de nou a l'Ernestina, que seguia dormint i, cautelosament, s'acostà a la finestra i la tancà desapareixent de puntetes de la cambra.

L'endemà, quan en Carles trobà l'Ernestina a la platja, un cop canviats els primers mots de: Hola, rateta! Com estàs? no pogué menys que mormolar:

—Aquesta nit, Ernestina, he tingut un somni...

—Un somni, només?, interrogà l'encisadora criatura amb una mirada reveladora.

En Carles devingué roig de sorpresa.

—Com! Tu... sabies?...

—I es clar, home!
—Així, estaves desperta?
—Es clar!
—I per què t'has fet la dormida?
L'Ernestina baixà els ulls, els seus bells ulls i respongué, en veu molt baixa:
—Perquè tenia por de que si tu ten'adonaves de que jo estava desperta, t'espantesis de lo que feies i no seguiries endavant...

CISQUET.

El compromís de la Riteta :

La Riteta, després de cercar marit durant dos o tres anys, va trobar un xicot formal : en Manelet, noi modest i treballador que no trigà en demanar-li relacions.

Mancaven ja pocs dies per a la celebració del casament, quan la Riteta, tota desconsolada, es deixà caurer una tarda en braços de sa mare i li digué, ploriquejant :

—Ai, mare ! Que jo no puc casar-me amb el Manelet !

—I ara, filla meva ! Per què ?

—Per què quan jo festejava amb el Tonet, un matí que va venir a casa i vosté no hi era, jo vaig ésser débil, ell va ésser molt fort i...

—Reina santíssima !—va exclamar la mare tota esverada.—Sort que jo tinc molta experiència. sino, estavem perdudes. Demà aniré a trobar a la tia Munda, que sap preparar un líquid per a que aquestes coses no es coneguin. i que ja va fer servir per la seva noia quan, la Cisqueta, que també va ésser... débil com tú i li va donar un resultat admirable !

En efecte, anaren a cercar la panacea, vingué el dia del casament, la tia Munda mateixa va aplicar el remei a la Riteta, però—fillets de Deu !—es coneix que devia fer-ne un grà massa perquè quan arribà el per fi sols ! en Manelet, qui es veu que tenia certes aficions políglotes va sortir als pocs moments de la cambra nupcial espantat i volent en và demanar auxili. Tenia els llavis enganxats l'un contra l'altre i no podia obrir la boca.

Sortosament que la mare de la Riteta li va poder desfer amb un xic d'aigua i sabó, després de lo qual, els atribulats nuvis pogueren entornar-se'n cap al llitet.

Un cop es trobaren novament sols, la Riteta, veient-se ja salvada, s'atreu a dir al Manelet :

—Veus ? Aixó es un càstic del cel per haver volgut fer aquestes coses !

I mentrestant la Riteta pensava :

—Tenia una por de que li tinguessin qu'obri com a mí, a cops de p...uny !...

SARROB.

—Estic pensant que si a l'exposició del moble hi portés la meua vitrina, segurament m'emportaria el primer premi. No els hi sembla ?

El mal gènit

En Peret no parava un moment a casa. Fóra el temps de menjar i dormir, no s'hi estava un minut més. La seva dona, la Calamanda, n'estava molt queixosa, perquè en Peret cada nit era al bar fent la manilla amb els seus companys.

Ara, que les queixes de la Calamanda eren pura farsa, doncs les ausències del seu marit li venien molt bé per passar unes estones força agradoses amb el seu cosí Quimet, un xicot més trempat que un ginpol i més murri que un ministre, que ja de soltera l'havia empaitat.

Més, una nit, per una fatal coincidència dels fets, en Peret va arribar a casa més aviat que de costum, quan el Quimet no havia sortit encara. La pobre dona, tota tremolosa, hagué de fer la mar de combinacions perquè el xicot pogués guikar. Per fi, aprofitant un moment que en Peret era a la comuna, l'amant pogué posar en pràctica el seu plan de fuga.

En Peret, aquella nit, semblava molt malhumorat. Començà a despugarse sense dir ni un mot, i quan ja anava a pujar al llit, el seu peu esquer topà amb una cosa enganxosa que hi havia a terra.

—Calamanda! — exclamà. — Què és aixó?

Aterroritzada al veure's descoberta, la dona no respongué un mot.

—Quin fàstic fa venir an aquesta casa! — exclamà llavors en Peret. — Un altre vegada fés el favor d'escupir a la gibreketa i no fer aquestes cotxinades!

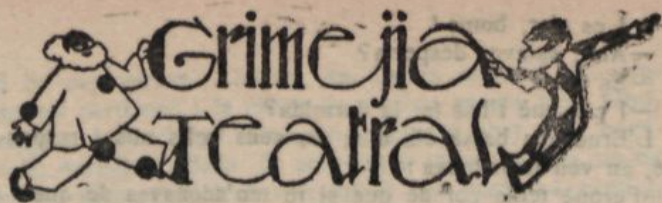
I, després d'haver tret aquell pés de damunt a l'adúltera, s'adormí sense dir una paraula més.

Sarrob.

— Venia per saldar aquella factura.

— Ara no hi es el meu marit, però si vol jo li liquidaré.

Aquesta setmana hi han hagut una pila de debuts. Naturalment que al parlar de debuts, em refereixo únicament als dels escenaris, sense al·ludir per res als que puguin haver tingut lloc a les llotges i als reservats. En aquests passos, perquè no hi tinc res a fer i si hi tinc quelcom, m'ho callo, qu'es més prudent.

Bueno: doncs el debut més piramidal ha estat el de l'«Alcazar», temple de la barrila dels nostres pares, lloc d'iniciació d'en Nandu pagès — que ja l'havíem perdut de vista i no sabém on redimontri ha anat a parar —, avui un dels llocs més escollits de la barrila nandulandesca. El debut en qüestió, ha estat el de la Carmeta Caballero que canta millor qu'en Fortunio Bonanova. Ja veu la Carmeta que li dono una bona nova amb aquesta comparança. EL NANDU DE LLOFRIU, que va volguer que'n Rufasta el portés a l'antic café de l'Unió, quan la vegé per primer cop va dir: — Manoi! Em sembla per lo que veig que aquesta xicota no en té res de caballero! I, tot satisfet del seu descobriment, va ajupir-se fent veure que cercava un caliquenyo que li havia caigut, pero en realitat era per a poguer filar millor aquell bé de Déu de cuixes que n'habilla la xamosa Carmeta i per veure si podia descobrir-li un xic de cabelleria...

A «L'As» hi ha hagut aconeteixement. Han estrenat una fantasia india qqu'es titula *El budha de oro*. L'obreta està ben dialogada, hi han uns números de música que entretenen i que donen lloc a que le Julia Espanya, la Dorita, la Francés i algunes altres facin un xic de grimejia.

Dissabte varem ésser al «Novelty». No s'hi canbia. Es que havia debutat una xicota que es diu «Flor temprana» i calculin si hi havia gent que volia veure i ensumar aquella flor. Res, que'l senyor Serrano estava pensant en aixecar un altre pis al local.

A can «Folies» la Conxita Garzón, bonica com un caramello—vui dir que es pot llepar, paraula! —continúa el camí dels seus èxits i davant, llegeixi's «Pompeia», l'Amaya continúa sospirant per aquell periodista jove i aixelabrat que va fer successos amb americana ribetejada. Ep! al dir ribetejada no vull pas dir res d'en Ribé, que consti!

EL SECRETARI DEL NANDU

Les Temptacions

Per mor de la crisi de l'habitació la senyora Pona va haver de refugiar-se en un piset menut com un cop de punt, on només hi havien dos habitacions.

La senyora Pona tenia una filla, la Laieta, i un cosí, rellogat qu'es deia Jaumet, més espavilats tots dos que una centella.

Una tarda d'istiu, estava enrahonant la senyora Pona amb una veïna del mateix replà i les dues dones es queixaven de la xafogosa temperatura que regnava des de feia alguns dies.

—Quina calor, senyora Calamanda! Jo, a les nits, m'ofego! I com deu tenir que patir vosté, havent de dormir amb la seva filla!

—Oh—va respondre la senyora Pona—no hi dormo pas!

—Doncs, on dorm, la Laieta?

—Al mateix llit que el Jaumet.

—I ara! Això no està bé!

—Oh! va dir llavors la senyora Pona. No es pensi res de mal, eh! Al mitg del llit hi posèm sempre una post de fusta que els separa.

—Però, senyora Pona! I si un dia, joves com son, la carn els temptés?

—Llavors, llavors, respongué la senyora Pona somrient, no son pas tontos, senyora Calamanda i segurament que treurién la post!

JOAN FI GUER

Vol securar-te la gonorrea aguda, ilacrititis, ble-norrágica

?

Compra avui mateix les

CAPSULES

REX

SAS

De venda a tots els centres d'específics i farmacies

(27)

Maison Meublée

(Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbadá, 27, telé-
no 3221 A. Barcelona-Gran confort i sa-
letes de bany - Teléfon privat - Ascensor
Continuament reformat a la moderna.

HAS PRO-
VAT ELS

SELLOS
UPINE?
S A S!

Pots curarte o
aliviarte des-
seguida les
Cristitis, Ble-
norrágia i Uri-
tritis gonocóc-
ica

De venda a tots els centres
d'específics i farmacies

SELLOS OSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLE-NORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestética, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. DE VENTA: Segalá: Rambla de las Flores, 14 —Salus; Fontanella, 7.—Doctor Perelló, Rambla del Ceniro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badarl..

La
Mundial

Espalter, 6
BARCELONA

QUI bada ensopega.
Sapigueu nedar i
guardar la roba.
Avans d'entrar al bany
passen per LA MUNDIAL
a comprar un salvavi-
des per a no anar a fons
Casa de curació pels
qu'haiguen ensopegat-La-
vatges per a després del
bany-Polvos per a matar
les cabres de dotze potes

LUCHA ANTIVENÉREA

PREVENIRSE! Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa. Basta UNA aplicación antes o después del contacto. AL MEDIO MINUTO todos los gonococos, espíritus de la Sífilis y bacilos del chanero han muerto, quedando esterilizados la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico, por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto, lavarse con agua clara o con jabón. NO CONTIENE GRASA, dejando un contacto agradable. NO MANCHA. Una peseta tubo Descuento desde 25 a 50 por 100. Se desean agentes. PASEO DE SAN JUAN, 87, farmacia

INSTITUT MEDICAL

FÉMINA

Vies urinàries, sífilis i matriu

Compte del Passat, 23, prel., 1.ª

Visita de 11 a 1 i de 6 a 8

Consulta especial: Carme, 76, prel.

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polvo. Una caja, 50 céntimos.

1. San Ramón, 1 - BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS RUSAS ROVISOLFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla de las Flores, 14 - BARCELONA

—Senyor Rafel, lo que és aquest pròleg no m'acaba d'entrar.

—No et preocupis Lluïseta, que quan siguem a la introducció, ja t'entrarà més.